

Серце, сповнене незгасної любові

(Архієпископу Миколаївському і Вознесенському Пітириму до 65-річного ювілею з дня народження присвячується)

**Сплітали цей вінок із різнокраїв:
І Журавлиха, і Розкішне, і Почаїв,
І Київ, і Голоби, й Миколаїв -
Усі, хто любить Вас - вінок до
Ваших ніг...**

Була війна. Сорок четвертий рік.
Воєнний час боями ще котився.
В цей рік Господь благословив
новій людині вік -
Архієрей майбутній народився.

Дитя війни - майбутній Пітирим.

Яким було дитинство? - Нелег-
ким...,
Але ті труднощі хлопчину гартува-
ли
На шлях тернистий. І було із ним
У школі рідній часто воювали.

Він, син священика, вже змалку
пономарив.
А час безбожний не жаліє, б'є.
І голос вчителя, неначе грім, уда-
рив:
- Є Бог? - у відповідь тверде ди-
тяче: "Є!".

Тоді таких ганьбили, таврували:
Система не терпіла духу їх.
Усі в сім'ї на Бога уповали,
На Божу Матір, на усіх святих.

А ще молилися Святому Мико-
лаю,
Щоб Колю зберігав і захищав,
Як чаша переповниться до краю
Від слів колючих. Хлопчик всіх
прощав.

Бо батько навчив любити Бога,
Людей любити сина навчив.
Це заповідь була. Ота дорога,
Якою дуже хлопець дорожив.

А материнське серце зігрівало
Любов'ю, благородством і теп-
лом.
І світло доброти переливало
У серце сина, сповнене добром.

І спогад теплим словом відгук-
неться
Серед колишніх друзів, вчителів:
- Бувало, Коля щиро усміхнеться,
Простягне хліб: "Бери, я вже по-
їв".

Старанний був, серйозний і весе-
лий.
І з правдою завжди був заодно.
Ганяв із друзями він босоніж по
селах -
Було це так недавно і давно.

І він на зустріч в Розкішнянську
школу
Не раз приїде вже не молодим.
Благословить, напутнє слово ска-
же
Їх Коля і Владика Пітирим.

І Журавлиха радо зустрічає:
- Владика наш приїхав! І звідкіль?
Маринка Голубенчиха вітає,
Запрошує до хати на хліб-сіль.

І будуть знову спогади й розмови
Про школу, врожаї, про земляків,
Натруджених, засмаглих і здоро-
вих,
Про вже стареньких, чуйних вчи-
телів.
А вранці дзвони скличуть всіх до
церкви.
- Владика служить! - і народ
ожив...
У Журавлисі пам'ять не померкла
Про Батюшку Петра, що тут слу-
жив.

До самозречення служив народу
й Богу,
Прийнявши смерть за віру, за
Христа...
Тепер же син продовжує дорогу -
І Слово Боже в серці пророста,

У серці кожного. А скільки поту й
крові
Пролило тут у ці часи малі,
Синівської гарячої любові

До батьківської рідної землі.

До батьківської пам'яті святої.
І не одне ще буде вороття,
Бо серце, сповнене незгасної
любові,
Живе для всіх до самозабуття.

А в пам'яті спливають дні минулі.
І теплий спогад в серці обійняв
Святої Тройці Сергієву Лавру,
Де образ Ангельський у постригу
прийняв.

І знову в путь. Попереду Почаїв.
Свята обитель. Рідна сторона.
А далі знову Київ, Миколаїв -
Наїжджена дорога, основна.

І в цім маршруті є одне навіки
Любові чистої цілюще джерело:
Почаїв - тут тернистий, сонцели-
кий
Чернецтва шлях продовжено бу-
ло.

Відроджував зруйновані святині.
Було тоді це ділом войовничим,
Але боролись... Не забути й нині,
Як економом був і будівничим.

І в Кременці обитель підіймалась
Молитвою, любов'ю і слізьми...
І Херувима-матушка вклонялась
Трудам великим, разом із людь-
ми.

А потім - Київ і Святі Печери,
Де був намісником Святої Лаври
він.
Були часи нової ж наче ери,
Але страшних, зловісних перемін!

Про ті часи Господь Один все
знає,
Що довелося пережити і пройти.
І пам'ять серця добре пам'ятає
Голгофський хрест, і як на нього
йти.

Та істина завжди перемагає:
Господь його шляхи благослов-
ляє,
І час новий єпископа вітає -
А Церква до Хмельницька поси-
лає.

Во славу Божу закипіли справи,
Але не встиг усі їх закінчити:
Господь благословив у Миколаїв,
Щоб віру Православну відродити.

Під захистом Святого Миколая
Від сили в силу Церква укріпля-
лась.
І віра наша ожила святая,
В серцях молитва щира обізва-
лась.

Освечуються дзвони і собори,
Училище Духовне піросло.
Монастирі засновані величні,
Яких у області ніколи не було.

І Бога в Чаші, і в своєму слові
Несе він людям - це його життя!
І серце, сповнене незгасної лю-
бові,
Живе для всіх до самозабуття.

Неначе всюдисущий наш Влади-
ка!

В путі. У храмі. Словом настав-
ляє.
Ніколи не жаліючи себе,
Ділами Церкви мудро управляє.

Єпископ-воїн. Завжди у двобої
За віру, за людей і за життя...
Бо серце, сповнене незгасної
любові,
Живе для всіх до самозабуття.

Низький уклін Вам шлють із різ-
нокраїв:
І Журавлиха, і Розкішне, і Почаїв,
І Київ, і Голоби, й Миколаїв -
Усі, хто пам'ятає Вас і знає,

Вам щиро дякують за мудрість у
розмові,
За добре слово, допомогу, спів-
чуття,
За серце, сповнене незгасної
любові,
Яке для всіх живе до самозабут-
тя...

Нехай Господь в трудах Вас ук-
ріпляє,

А подвиг доброю лозою пророста
На ниві Божій. Паства Вас вітає:
- Здоров'я Вам і многая літа!!!

**З глибокою і щирою
любов'ю до Вас
Богом ввірена
Вам Ваша паства.**